

Η Χαραυγή

Μάρτιος – Απρίλιος 2021

ΕΤΟΣ 87 ον Αριθμός έκδοσης 2

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
U.S.A

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της διεύθυνσής
σας. Εσωκλείεται ένα έντυπο συνδρομής
του περιοδικού και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα σας
διεύθυνση.

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ποιον Υπηρετούμε; 2

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

Ένας προφήτης σαν τον
Μωσή 18

Ο Ιησούς του Ναυή οδηγεί το
Ισραήλ 21

Η δίκαιη βασιλεία του Ιωσία 24

Ο Ηλίας αντιμετωπίζει τον
Αχαάβ 27

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΙΠΝΟ 31

GRECIA: www.dawnbible.com

The Dawn - Greek Edition

MARCH / APRIL 2021

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Ποιον Υπηρετούμε;

" Αλλά, αν δεν σας αρέσει να λατρεύετε τον Κύριο, διαλέξτε σήμερα ποιον θέλετε να λατρεύετε· ή τους θεούς, που λάτρευσαν οι πατέρες σας πέρα από τον ποταμό ή τους θεούς των Αμορραίων, στη γη των οποίων κατοικείτε· εγώ, όμως, και η οικογένειά μου, θα λατρεύουμε τον Κύριο." - Ιησούς του Ναυή 24: 15

Ένα από τα χαρακτηριστικά που είναι εγγενή στην πλειοψηφία της ανθρωπότητας είναι η επιθυμία να λατρεύει και να υπηρετεί κάποιο ανώτερο ον ή θεό. Σήμερα, όπως και στο παρελθόν, έχουν λάβει πολλές μορφές. Μερικά από αυτά βασίστηκαν στις θρησκευτικές πεποιθήσεις, άλλοι προέκυψαν μέσα από το μυθολογία. Ορισμένα θεωρήθηκαν ως προσωπικότητες ή ζωντανά όντα, και άλλα ως άψυχα αντικείμενα. Μερικοί βλέπουν ένα ανώτερο ον απλώς ως επέκταση του εαυτού τους, με ίσως περισσότερη σοφία και μεγαλύτερες ευγενείς ιδιότητες.

Ανεξάρτητα από τη φύση των «θεών» που η ανθρωπότητα πίστευε ανά τους αιώνες, ένα κοινό θέμα είναι ότι ο «πιστός» αισθάνεται ότι κατά κάποιο τρόπο αποκτά συγκεκριμένες γνώσεις από τον θεό ή τους θεούς που λατρεύει. Ο πιστός μπορεί επίσης να ισχυριστεί ότι αυτά τα ανώτερα όντα, όποια μορφή κι αν έχουν, έχουν τη δύναμη να επηρεάσουν τη ζωή τους,

είτε με το καλό, το κακό, την ευτυχία, τη θλίψη ή με άλλους τρόπους.

Για εκείνους που πιστεύουν στη Βίβλο, και τη διδασκαλία του ενός υπέρτατου όντος, η σύγχυση του να πιστεύουμε σε πολλούς θεούς έχει καταργηθεί. Ο προφήτης Ησαΐας, μιλώντας εκ μέρους του Θεού, έγραψε υπό θεϊκή έμπνευση, «Είμαι ο Θεός, και δεν υπάρχει κανένας άλλος. Είμαι ο Θεός, και δεν υπάρχει κανένας σαν κι εμένα». (Ησαΐας 46: 9) Ο Μωσής δήλωσε με έμφαση στους Ισραηλίτες: «Ο Κύριος ο Θεός μας είναι ένας Κύριος». (Δευτ. 6: 4) Στην Καινή Διαθήκη, κατά τη διάρκεια της ακμής της Ρωμαϊκής και της Ελληνικής μυθολογίας, ο Απόστολος Παύλος, κατά την επίσκεψή του στην ελληνική πόλη της Αθήνας, μίλησε για το πλήθος των θεών που λατρεύουν προληπτικώς.

«Ο δε Παύλος, καθώς στάθηκε όρθιος, στο μέσον τού Αρείου Πάγου, είπε: Άνδρες Αθηναίοι, σας βλέπω, από κάθε πλευρά, στο έπακρον θεολάτρες. 23 Επειδή, ενώ περνούσα, και πρόσεχα τα σεβάσματά σας, βρήκα και έναν βωμό, στον οποίο υπάρχει η επιγραφή: ΣΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΘΕΟ. Εκείνον, λοιπόν, που αγνοώντας λατρεύετε, αυτόν εγώ σας κηρύττω. 24 Ο Θεός, ο οποίος έκανε τον κόσμο και όλα όσα υπάρχουν μέσα σ' αυτόν, αυτός που είναι ο Κύριος του ουρανού και της γης, δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς, 25 ούτε λατρεύεται από ανθρώπινα χέρια, σαν τάχα να έχει ανάγκη από κάτι, επειδή αυτός δίνει σε όλους ζωή και πνοή και τα πάντα. 26 Και από ένα αίμα έκανε κάθε έθνος ανθρώπων, για να κατοικούν επάνω στο πρόσωπο της γης, και καθόρισε τους προδιαταγμένους καιρούς, και τα οροθέσια της κατοικίας τους· 27 για να ζητούν

τον Κύριο, ίσως μπορέσουν να τον ψηλαφήσουν και να τον βρουν· αν και δεν είναι μακριά από κάθε έναν από μας ξεχωριστά· 28 επειδή, μέσα σ' αυτόν ζούμε και κινούμαστε και υπάρχομε· καθώς είπαν και μερικοί από τους ποιητές σας: “Εφόσον, πράγματι, δικό του γέννημα είμαστε”. 29 Αφού, λοιπόν, είμαστε γέννημα τού Θεού, δεν πρέπει να νομίζουμε τον Θεό ότι είναι όμοιος με χρυσάφι ή ασήμι ή πέτρα, χαραγμένα με τέχνη και επινόηση ανθρώπου.» — Πράξεις 17: 22-29

ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΕΠΙΡΡΟΕΣ

Η Αγία Γραφή μας ενημερώνει ότι από την πτώση των πρώτων γονέων μας στην Εδέμ δύο ισχυρές αρχές λειτουργούσαν στη γη, μια δίκαια και η άλλη κακή. Πίσω από αυτές τις αρχές υπήρξαν οι αφέντες τους ή οι πηγές επιρροής. Η αρχή της δικαιοσύνης προέρχεται από και προωθείται από τον Δημιουργό, αυτόν που ο Θεός ανέφερε στα προηγούμενα εδάφια. Η αρχή του κακού προωθείται από το μεγάλο αντίπαλο του Θεού, τον πεσμένο Εωσφόρο, τον ποικιλοτρόπως προσδιορισμένο στη Βίβλο ως ο Διάβολος, ο Σατανάς, και «εκείνος ο όφις από παλιόθεν». - Ησ. 14:1· Αποκ. 12: 9· 20: 2

Ο άνθρωπος, στην αρχική του τέλεια κατάσταση, δημιουργήθηκε, όπως αναφέρεται στη Βίβλο, κατ' εικόναν και καθ' ομοίωσιν του Θεού. (Γέν. 1: 26,27) Σε μια τέτοια κατάσταση, λοιπόν, θα ήταν φυσικό να προτιμά να παραδίδεται στις επιρροές τις θεοειδείς (που μοιάζουν με τον Θεό) και να ζει σε αρμονία μαζί τους. Ωστόσο, λόγω της αρχικής παράβασης του Αδάμ, ολόκληρη η φυλή γεννιέται στην αμαρτία. (Ps 51: 5· 58: 3) Ως εκ τούτου, ο άνθρωπος

έχει την τάση να παρεκκλίνει μακριά από τον Θεό και από τις υψηλές αρχές της ευθύτητας που προωθούνται από αυτόν. Υπήρξαν ωστόσο, λίγοι, ανά τους αιώνες με τους οποίους μίλησε ο Θεός και με τους οποίους η ασχολήθηκε ειδικά. Αυτοί, σύμφωνα με την ενθάρρυνση αυτής της θείας κοινωνίας, αγωνίζονται εναντίον των κατώτερων και κακών τάσεων με τις οποίες περιβάλλονται, και με τη χάρη του Θεού, νίκησαν τελικά. - Ιακ. 5: 10,11

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΚΟΠΟ

Η αμαρτία στη γη, κάτω από την ηγεσία του πεσμένου Εωσφόρου, θα μπορούσε να είχε προληφθεί από τον Δημιουργό, αλλά εν τη σοφία Αυτού είδε ότι θα προκύψει μεγάλο πλεονέκτημα για την ανθρώπινη φυλή, επιτρέποντάς τους να βιώσουν τα φοβερά αποτελέσματα της ανυπακοής προς τους θεϊκούς νόμους. (Ρωμ. 7:13) Επιπλέον, το γεγονός ότι ο Σατανάς και οι αρχές της αδικίας κυριαρχούν ως επί το πλείστον στις υποθέσεις των ανθρώπων από την Εδέμ δεν δείχνουν ότι ο Θεός έχασε τον έλεγχο της κατάστασης, ούτε ότι το πνεύμα της αγάπης και της δικαιοσύνης του είναι ανεπαρκές για την καταπολέμηση των δυνάμεων του κακού. Απλά συνεχίζει να επιτρέπει το κακό, ώστε κάθε γενιά της ανθρώπινης φυλής, με τη σειρά της, να μπορεί να βιώσει τι σημαίνει να κυβερνά ο Σατανάς.

Αργότερα, όταν ο Σατανάς δεθεί και δεν μπορεί να εξαπατήσει πια τους ανθρώπους, η βασιλεία των χιλίων ετών της δικαιοσύνης του Θεού θα αρχίσει να λειτουργεί σε όλη τη γη. Όσοι πέθαναν θα βγουν από τον τάφο και θα δοθεί ευκαιρία σε κάθε άνθρωπο να μάθει τη δικαιοσύνη και να επιλέξει ανάμεσα στο καλό

και το κακό. Τότε η επιλογή τους θα είναι έξυπνη, βασισμένη στην πραγματική εμπειρία, πρώτα με το κακό σε αυτήν τη ζωή και με δικαιοσύνη κατά τη διάρκεια της ερχόμενης βασιλείας. - Αποκαλ. 20: 1-3, 6· Ματ. 6:10· Πράξεις 24:15· Β' Pet. 3:13

Στη Γένεση 3: 14, 15 ο Θεός μας δίνει μια ιδέα για το μεγάλο αγώνα που θα υπάρχει ανάμεσα σε εκείνους που θα τον υπηρετούν και εκείνους που θα υπηρετούν τον αντίπαλο (τον Πονηρόν δηλαδή). Εξηγεί ότι θα βάλω έχθρα μεταξύ αυτών των δύο κατηγοριών, που εδώ περιγράφει συμβολικά ως το «Σπέρμα» της γυναικός και το «Σπέρμα» τους Όφεως, την ορατή αναπαράσταση του Σατανά. Το Σπέρμα της γυναικός που αναφέρεται σε αυτήν την περιγραφή στη συνέχεια περιγράφεται ως τα «αστέρια του ουρανού», στην πραγματικότητα είναι ο Χριστός ή ο Μεσσίας της Υπόσχεσης, που αποτελείται από τον Ιησού, την «Κεφαλήν» και την «Εκκλησία», το «σώμα» του. —Γεν. 22: 16-18· Γαλ. 3: 16,29· Εφ. 5: 23· Κολ. 1: 18

Ωστόσο, ο Αντίπαλος, δεν καταλάβαινε αυτό κατά την στιγμή της ανυπακοής του Αδάμ. Κατά τη διάρκεια των επακόλουθων αιώνων, ο Θεός, αρχής γενομένης με τον Αβέλ, επέλεγε ορισμένους από την πεσμένη ανθρώπινη φυλή και τους προετοίμαζε για μελλοντική υπηρεσία στην μεσσιανική βασιλεία. Και πήρε την ευκαιρία ο Σατανάς να αντιταχθεί και σε αυτούς, έτσι ώστε όλοι όσοι υπηρέτησαν τον Θεό και προσπάθησαν να ζήσουν δίκαια από την Εδέμ μέχρι σήμερα ένιωσαν κι αυτοί το αποτέλεσμα αυτής της εχθρότητας εναντίον τους. Αυτό θα συνεχιστεί μέχρι δεθεί ο Σατανάς και ιδρυθεί η Βασιλεία [του Θεού]. Μας

λένε ότι και θα εξαλείψει το “όνειδος” τού λαού του από ολόκληρη τη γη. — Ησ. 25: 8

ΚΑΙ ΔΥΟ ΜΑΣΤΟΡΕΣ ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΤΗΝ ΥΠΑΚΟΗ

Όταν, στη Γένεση 3:15, ο Θεός είπε ότι θα βάλει εχθρότητα μεταξύ εκείνων που τον υπηρετούσαν και εκείνων που δεν το έκαναν, δεν εννοούσε ότι θα ήταν ο δημιουργός των διαμαχών. Η προκύπτουσα διαμάχη, μάλλον, είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της υπακοής στο Θεό από εκείνους που τον υπηρετούν και η παράδοση στις επιρροές του κακού από την πλευρά εκείνων που, είτε εν γνώσει είτε μη, υπηρετούν τον άλλο αφέντη, τον Σατανά.

Ο Θεός επέτρεψε αυτόν τον πόλεμο μόνο υπό την έννοια ότι θέσπισε το υψηλό επίπεδο δικαιοσύνης για το οποίο όσοι επιθυμούν να τον υπηρετήσουν καλούνται να αγωνιστούν για το σκοπό αυτό. Ως δοκιμές πίστης και πιστότητας, ο Θεός επιτρέπει στον Αντίπαλο να ασκεί τις αντίθετες επιρροές του σε μια προσπάθεια να “χτυπήσει” το θάρρος τους. Ωστόσο, ο Θεός είναι μαζί τους, και αν πετύχουν αυτές τις δοκιμασίες κρατώντας το πρόσωπό τους προς τον Θεό και αποφασίσουν να νικήσουν, θα εξασφαλίσουν τη νίκη μέσω της θαυμάσιας χάρις και δύναμης του. — Ψαλμ. 22:19· 46: 1· Εβρ. 4:16

Ο θεϊκός νόμος, ο οποίος υπήρξε ο «θεμέλιος λίθος» της δικαιοσύνης, ζήτησε, ανά τους αιώνες του σχεδίου του Θεού, την υπακοή με πολλούς και διάφορους τρόπους. Ωστόσο, παρά τις λεπτομέρειες, το κίνητρο για την υπακοή, καθώς και το μεγάλο στόχο που πρέπει να επιτευχθεί από αυτό, ήταν η ανιδιοτελής αγάπη. Ο Σατανάς, από την άλλη, επηρεάζει την

ανθρωπότητα μέσω της ελκυστικότητας για τον εγωισμό. Κάθε λεπτομέρεια της μπερδεμένης μάζας εσφαλμένων αντιλήψεων και εξαπάτησης με την οποία οδήγησε τους ανθρώπους μακριά από τον Θεό για έξι χιλιάδες χρόνια ήταν μια γοητεία για το συμφέρον αυτών που βρίσκονται υπό την επιρροή του.

«Ο Θεός είναι αγάπη», λέει η Βίβλος. (Α' Ιωάν. 4: 8) Κατέδειξε αυτήν την αρχή που κινητοποιεί όλους τους σκοπούς του, και με την οποία επιθυμεί να επηρεαστούν οι υπηρέτες του, δίνοντας στον αγαπημένο θησαυρό της καρδιάς του, τον μονογενή γιο του, να γίνει Αυτρωτής του ανθρώπου. (Ιωάννης 3:16) Το πνεύμα εγωισμού και υπερηφάνειας του Σατανά αποκαλύπτεται από τις εξηγήσεις της Αγίας Γραφής ότι προσπάθησε να σφετεριστεί τη θέση του Θεού στο σύμπαν. Είναι αυτό το ίδιο πνεύμα της ιδιοτελείας που ενσωμάτωσε (ή ενεστάλαξε) με επιτυχία σε τόσους πολλούς μεταξύ των ανθρώπων ανά τους αιώνες. - Ησ. 14: 12-14

Αυτό μας βοηθά στην κατανόηση του τι συνιστά το πνεύμα της αγάπης του Θεού, το Άγιο Πνεύμα, για να αντιπαραβάλουμε αυτά που λένε οι Γραφές για αυτό, με αυτά που λένε για το εγωιστικό και ανίερο πνεύμα του μεγάλου Αντιπάλου. Διάφορες πτυχές του Αγίου Πνεύματος αναφέρονται ως το Πνεύμα του Χριστού. της αγιότητας· της αλήθειας· της Επαγγελίας· της πράοτητας· της χάριτος· και της προφητείας. - Ρωμ. 8: 9; 1: 4· Α' Ιωάννης 4: 6· Εφ. 1:13· Γαλ. 6: 1· Εβρ. 10:29· Αποκ. 19:10

Οι διάφορες εκδηλώσεις του πνεύματος του Σατανά περιγράφονται ως το πνεύμα του φόβου· της δουλείας· του ύπνου· του κόσμου· του Αντίχριστου· και λάθους. (Β' Τιμ. 1: 7· Ρωμ. 8:15· 11: 8· Α' Κορ. 2:12·

Α' Ιωάννης 4: 3,6) Όπως όλες οι διάφορες εκδηλώσεις του Πνεύματος του Θεού αντιπροσωπεύουν και είναι σε αρμονία με την λειτουργία της αγάπης με τη μία ή την άλλη μορφή, έτσι όλες αυτές οι διαφορετικές μορφές κακού συμφωνούν με την υπερηφάνεια και τον εγωισμό.

ΘΕΙΕΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΚΟΗ

Πολλές από τις θεϊκές παραινέσεις που περιέχονται στην Αγία Γραφή για καθοδήγηση και ενθάρρυνση του λαού του Κυρίου αντικατοπτρίζουν τη σκέψη των δύο κυρίων που ζητούν την υπακοή μας. Επι παραδείγματι, ένας από αυτούς, είναι αυτός του εναρκτήριου κειμένου μας, Ιησ. 24:15, στο οποίο ο Ιησούς του Ναυή ζητάει την υπακοή του Ισραήλ στον Θεό λέγοντας: «Διαλέξτε σήμερα εσείς ποιόν θα υπηρετήσετε». Σε αυτήν τη συγκεκριμένη περίπτωση, η επιλογή έπρεπε να γίνει μεταξύ των θεών των ειδωλολατρών, που εξυπηρετούσαν τα έθνη από τα οποία οι Ισραηλίτες είχαν χωριστεί, και του Ιεχωβά, του αληθινού Θεού. Από τη στιγμή που το Ισραήλ έφυγε από την Αίγυπτο, ο Σατανάς προσπάθησε να τους οδηγήσει μακριά από τον Ιεχωβά, «ξυπνώντας» συχνότερα τον εγωισμό τους. Ο Θεός τους επέτρεψε έτσι να δοκιμαστούν, ενώ οι δοκιμασίες σχεδόν πάντα σχετίζονταν με την αφθονία και τις υλικές ανέσεις. — Εξ. 16: 3,8· 17: 2,3

Οι θεοί που έστησε ο Σατανάς, ο αφέντης όλων των ψεύτικων θεών, δεν είναι πάντα εκείνοι από ξύλο, μέταλλο, πέτρα ή πηλό, όπως λατρεύονται από εκατομμύρια ανθρώπους εδώ και αιώνες. Πράγματι, σήμερα, δεν είναι πιθανόν πολλοί άνθρωποι να μουν στον πειρασμό να λατρέψουν τα φυσικά αντικείμενα

σχεδόν στο βαθμό που συνέβη αυτό στους παρελθόντες αιώνες. Ωστόσο, ακόμη και μεταξύ των ανθρώπων που τιμούν το Θεό, αντί να επιλέγουν μια ζωή πλήρους αφοσίωσης στον Ουράνιο Πατέρα, σημαντικός χρόνος, δύναμη και επιρροή δίνεται από τους περισσότερους στη λατρεία κάποιου είδους συμβολικού «χρυσού μοσχαριού».

Λέγεται ότι στην πόλη Ουρ, από την οποία κλήθηκε από τον Θεό ο Αβραάμ, οι άνθρωποι ήσαν λατρευτές ενός θεού της Σελήνης. Το πνευματικό σπέρμα του Αβραάμ σήμερα δεν μπαίνει στον πειρασμό να λατρέψει έτσι μια θεότητα, έτσι ο Σατανάς «ξυπνάει» τα εγωιστικά τους ένστικτα σε άλλες γραμμές. Προσπαθεί να τους δελεάσει μακριά από την πλήρη αφοσίωση στη δικαιοσύνη κρατώντας μπροστά τους τον «θεό της ευχαρίστησης»· ή τον «θεόν» της φιλοδοξίας· ή υπερηφάνειας· ή ματαιοδοξίας. Οποιοδήποτε ή όλα από αυτά μπορεί να γίνουν είδωλα που θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε στις καρδιές μας, και λατρεύοντάς τα, απομακρυνόμαστε από την πλήρη αφοσίωση στον αληθινό Θεό.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΠΙΛΟΓΗ

Δεν αρκεί ότι, στην αρχή της αφοσίωσής μας ως Χριστιανοί, επιλέγουμε να υπηρετούμε τον ζωντανό Θεό. Κάθε μέρα από εκείνη τη στιγμή και μετά, ο μεγάλος Αντίπαλός μας, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θέτει μπροστά μας την ευκαιρία να υπηρετήσουμε άλλους «θεούς». Μας ασκεί όλη την πίεση που μπορεί ενδεχομένως για να μας απομακρύνει από την πορεία της πλήρους αφοσίωσης στον Ουράνιο Πατέρα. Επομένως, καθημερινώς, και σε κάθε εμπειρία, θα είναι

απαραίτητο να επιλέξουμε ποιον θα εξυπηρετήσουμε. Η επιτυχία μας στην υπερνίκηση των εγωιστικών επιρροών των διαφόρων προτάσεων και εξαπατήσεων, οι οποίες μας παρουσιάζονται καθημερινά θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό από τη σταθερότητα με την οποία αποφασίζουμε να ακολουθήσουμε τη δικαιοσύνη. Ο δισταγμός και η απογοητευτική αναποφασιστικότητα είναι σχεδόν βέβαιον ότι θα οδηγήσουν σε ήττα. Σε αυτό το σημείο οι Γραφές μας συμβουλεύουν: «Υποταχθείτε, λοιπόν, στον Θεό· αντισταθείτε στον διάβολο, και θα φύγει από σας.» - Ιακώβου 4: 7· Α' Πέτ. 5: 8,9

Είναι ανόητο να υποθέσουμε ότι ο Χριστιανός μπορεί να υπηρετήσει με επιτυχία δύο αφεντάδες. Αυτό μας φαίνεται ξεκάθαρα στο Λουκά 16:13 όπου διαβάζουμε: «Κανένας δούλος δεν μπορεί να δουλεύει δύο κυρίους· επειδή, ή τον έναν θα μισήσει, και τον άλλον θα αγαπήσει· ή στον έναν θα προσκολληθεί, και τον άλλον θα καταφρονήσει. Δεν μπορείτε να δουλεύετε τον Θεό και τον «μαμωνά». Σε αυτή τη συγκεκριμένη περίπτωση ο αφέντης, ο Σατανάς, κάνει την έκκλησή του για την αφοσίωσή μας μέσω της αγάπης για τα επίγεια πλούτη ή το «μαμωνά». Ωστόσο, η ίδια αρχή ισχύει ανεξάρτητα από τη μέθοδο που μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτός ο «αφέντης» για να «ξυπνήσει» τον εγωισμό μας. Ο Απόστολος Ιάκωβος εκφράζει την ίδια αρχή όταν λέει ότι «Ανθρωπος δίγνωμος είναι ακατάστατος σε όλους τούς δρόμους του». - Ιακ. 1: 8

Όχι μόνο ο Σατανάς, ο κύριος της αδικίας, προσπαθεί να μας παρασύρει από την αφοσίωσή μας για τον αληθινό Θεό με άμεσες εκκλήσεις για εγωισμό, αλλά προσπαθεί επίσης να διαλύσει την αποφασιστική

αφοσίωσή μας θέτοντας εμπόδια στην πορεία μας που καθιστούν δύσκολη την πραγματοποίηση της αφοσίωσής μας. Για παράδειγμα, μπορεί να φέρει διωγμούς, σε συνδυασμό με την δελεαστική πρόταση ότι θα μπορούσαμε να τα αποφύγουμε όλα αυτά με το να είμαστε λιγότερο ενθουσιώδεις στην υπηρεσία μας για τον αληθινό Δάσκαλο. Μπορεί να προκαλέσει την απώλεια των φίλων μας, ή του καλού μας ονόματος (υπολήψεως), και με πολλούς άλλους τρόπους μας τονίσει τα πολλά μειονεκτήματα που προκύπτουν από αυτό που παρουσιάζει ως ανόητο το να υπηρετούμε τον αληθινό Θεό. Όλα αυτά είναι μέρος της εχθρότητας που εκδηλώνει προς το «Σπέρμα» της γυναίκας. Η μόνη ελπίδα του Χριστιανού του να είναι σε θέση να αντέξει τις επιθέσεις του είναι να στηρίζεται στις υποσχέσεις χάριτος του Θεού για βοήθεια σε κάθε στιγμή ανάγκης. — Εβρ. 4:16

ΣΚΟΤΑΔΙ ΓΙΑ ΦΩΣ

Εκτός από τις γοητείες και τα εμπόδια από τα οποία ο Αντίπαλος προσπαθεί να “σπάσει” την πίστη μας στον Θεό, χρησιμοποιεί επίσης τη μέθοδο της λεπτής εξαπάτησης που περιγράφεται από τον Απόστολο ως την τέχνη του «μετασχηματισμού σε άγγελο του φωτός». (Β. Κορ. 11: 13-15) Απλώς, αυτό σημαίνει ότι προσπαθεί να μας κάνει να τον υπηρετήσουμε ενώ πιστεύουμε πραγματικά ότι τον αντιστεκόμαστε και υπηρετούμε τον Επουράνιο Πατέρα μας. Η μόνη προστασία για να μην παραπλανηθούμε από αυτήν την εξαπάτηση είναι η πλήρης αφοσίωσή μας στις αρχές της δικαιοσύνης που αποκαλύπτονται στο θέλημα του Θεού για μας. Ο μεγάλος στόχος του

σχεδίου του Θεού για καθέναν από τους υπηρέτες του είναι να μπορούν να γεμίζουν και να ελέγχονται από το πνεύμα αγάπης του. Μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι η υπηρεσία για αυτόν με βάση οποιοδήποτε άλλο κίνητρο προέρχεται από τον ψεύτικο «άγγελο του φωτός» που αναφέρεται παραπάνω.

Για τον Χριστιανό κατά τη διάρκεια της σημερινής Εποχής του Ευαγγελίου, η μεγάλη δοκιμασία υπακοής για την αρχή της αγάπης είναι η προθυμία να αφιερώσει χρόνο, ενέργεια και ακόμη και -εφόσον ζητηθεί— την ίδια τη ζωή, στη θεία υπηρεσία. Σε αυτό έχουμε τον Ιησού ως παράδειγμα μας. Εάν η αφοσίωσή μας για τον Θεό δεν είναι ολόκαρδη και απόλυτη, ο Αντίπαλος θα μπορούσε εύκολα να μας εξαπατήσει επισημαίνοντας τρόπους υποτιθέμενης υπηρεσίας που δεν απαιτούν τη θυσία της ζωής μας.

Η σάρκα μας δεν θέλει να θυσιάσει. Ευχαριστιέται καλύτερα όταν «χαϊδεύεται», φροντίζεται και βολεύεται όταν θαυμάζεται και επαινείται. Οποιαδήποτε παραπλανητική πρόταση που υπολογίζεται για να μας κάνει να πιστέψουμε ότι πρέπει λοιπόν να εξυπηρετήσουμε τη σάρκα, πράγματι, θα μας εξαπατήσει, εάν ξεχάσουμε τους όρους της αφιέρωσής μας. Εάν λάβουμε υπόψιν τις απαιτήσεις της αγάπης και θυμηθούμε ότι ο στενός τρόπος με τον οποίο περπατάμε οδηγεί σε θυσία και θάνατο, όχι στην ευκολία και την άνεση, ο Σατανάς δεν θα μπορεί να μας επηρεάσει από κανένα από τα σαγηνευτικά δόγματά του.

Το σκοτάδι και το φως ως αντίθετα συνδέονται στενά, στην Αγία Γραφή, με τον εγωισμό και την αγάπη, που είναι επίσης αντίθετα το ένα με το άλλο. Όπως ο Ουράνιος Πατέρας μας είναι ο Θεός της αγάπης,

είναι επίσης ο Θεός του φωτός· και καθώς ο Αντίπαλος είναι ο θεός του εγωισμού, είναι επίσης ο θεός του σκότους. Σε συμμαχία με αυτά τα αντίθετα είναι επίσης ο θάνατος και η ζωή. Έτσι, όταν σκεφτόμαστε τον αφέντη, τον Σατανά, συνδέουμε μαζί του την αρχή του εγωισμού που οδηγεί στο σκοτάδι και στο θάνατο. Αντίθετα, όταν σκεφτόμαστε το Θεό, τον Ουράνιο Πατέρα μας, συνδέουμε μαζί του τη σκέψη της αγάπης και του φωτός και της ζωής. - Α' Ιων. 4:16· 1: 5· Ψαλμ. 36: 9· Ιωάννης 17: 3

Το σκοτάδι συμβολίζει την παρούσα βασιλεία του κακού συνοδεύεται από όλες τις νυχτερινές εμπειρίες του φόβου, του πόνου και τελικά του θάνατο. Σε αντίθεση με αυτό είναι το όμορφο σύμβολο του φωτός και οι ευλογίες της ειρήνης, της ευτυχίας και τελικά της αιώνιας ζωής στην ερχόμενη μεσσιανική βασιλεία. Αυτές οι ευλογίες θα είναι διαθέσιμες για όλους όσους που, όταν η δυνατότητα παρέχεται, θέτουν τους εαυτούς τους σε υπακοή εις τον Θεόν και την μεγάλην αρχήν της αγάπης την οποίαν υποστηρίζει, και από την οποίαν όλα τα ευφυή του πλάσματα, που θέλουν να ζήσουν για πάντα, πρέπει να παρακινούνται. Επισημαίνοντας αυτήν την αντίθεση, παραθέτουμε αυτά τα προφητικά λόγια: «Το κλάμα μπορεί να αντέξει για μια νύχτα, αλλά η χαρά έρχεται το πρωί» το πρωί της νέας ημέρας της βασιλείας, όταν θα ανατείλει ο «ήλιος της δικαιοσύνης» με «θεραπεία στα φτερά του». - Ψαλ. 30: 5· Μαλ. 4: 2

Ο ΙΗΣΟΥΣ - ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΜΑΣ

Καθ 'όλη τη διάρκεια των αιώνων υπήρχαν εκείνοι ανάμεσα στην ανθρωπότητα που, μέσω της

εγωιστικής τους αλαζονείας, της σκληρότητας και της υποβάθμισής τους, ήταν κατάλληλοι εκπρόσωποι του Σατανά. Ομοίως, υπήρξαν πολλοί δίκαιοι και ευγενείς χαρακτήρες, όπως, για παράδειγμα, οι αρχαίοι πιστοί άνδρες και γυναίκες της Παλαιάς Διαθήκης. Αυτοί, μέσω της αγάπης τους για τους συνανθρώπους τους και της αφοσίωσής τους για τις αρχές της θεϊκής δικαιοσύνης, έχουν δείξει, με διάφορους τρόπους, τον χαρακτήρα του Θεού. Εκτός από όλο αυτό το «σύννεφο μαρτύρων» υπάρχει και ένα άλλο που ξεχωρίζει προπαντός, τόσο προπαντός που, στην πραγματικότητα, θα μπορούσε να πει στους μαθητές του, «Αυτός που είδε εμένα, είδε τον Πατέρα». - Εβρ. 12: 1· Ιωάννης 14: 9

Αυτός ήταν ο Ιησούς, το τέλειο, ζωντανό παράδειγμα για μας για το τι σημαίνει να υπηρετούμε τον αληθινό Θεό. Ο Ιησούς ήταν πλήρως ένα με τον Ουράνιο Πατέρα του και, με την τελειότητα του ένδοξου χαρακτήρα του, εμφάνισε πλήρως την αγάπη που προκάλεσε τον Πατέρα να τον στείλει στον κόσμο για να γίνει ο Λυτρωτής του ανθρώπου. Διαβάζουμε: «Μέσα σ' αυτόν ήταν ζωή, και η ζωή ήταν το φως των ανθρώπων.» - Ιωάννης 1: 4

Για τον Ιησού λέγεται επίσης ότι ήταν Θεός που «εφανερώθη εν σαρκί». (Α' Τιμ. 3:16) Φυσικά, αυτό δεν σημαίνει ότι ο Ιησούς ήταν ο Πατέρας, διότι ο ίδιος ο Ιησούς είπε, «ο Πατέρας μου είναι μεγαλύτερός μου». (Ιωάννης 14:28) Αυτό που σημαίνει είναι ότι η πιο ξεκάθαρη αντίληψη που μπορούμε να έχουμε σήμερα για τον ένδοξο χαρακτήρα του Θεού είναι αυτή που βλέπουμε ως παράδειγμα στη ζωή του Ιησού. Με την αφοσίωσή του στο να παραδώσει τη ζωή του, ο Ιησούς αποκάλυψε σε εμάς την αληθινή σημασία όλων των

θεϊκών απαιτήσεων εκείνων που σηκώνουν το σταυρό τους για να τον ακολουθήσουν. —Ματ. 16:24

Όταν ο Σατανάς παρουσιάζει παραπλανητικές θεωρίες του, που υπολογίζονται για να μας απομακρύνουν από την στενή οδό, χρειαζόμαστε μόνο να ρίξουμε το βλέμμα μας στον Ιησού και να μάθουμε από το παράδειγμά τους πώς ερμήνευσε το θεϊκό θέλημα για τη δική του ζωή. Έτσι μπορούμε να είμαστε σίγουροι για το τι θα ήθελε να κάνουμε ο Θεός. Ο Ιησούς, λοιπόν, είναι το δικό μας που ζωντανό παράδειγμα και, ως εκ τούτου, ο Κύριός μας, ο Δάσκαλος μας, για τα πράγματα του Θεού. —Ματ. 23: 8-10

Η ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ

Η εχθρότητα μεταξύ του σπέρματος του Όφρεως και του Σπέρματος της γυναίκας θα τελειώσει σε μια πλήρη νίκη για τον Θεό και για όλες τις δυνάμεις της δικαιοσύνης που προέρχονται και υποστηρίζονται από αυτόν. Θα δοθεί η νίκη στην Εκκλησία μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, και σε εύθετο χρόνο του Θεού ο ίδιος ο Σατανάς θα δεθεί και δεν είναι πλέον σε θέση να επεκτείνει το σκοτάδι και τον κακό του έλεγχου επι της γης και των ανθρώπων της.

Μέσω του Χριστού, οι κακές επιρροές του εγωισμού, του σκότους και του θανάτου θα διαλυθούν και τελικά θα εξαλειφθούν. «Οι κάτοικοι του κόσμου θα μάθουν τη δικαιοσύνη.» (Ησ. 26: 9) Η γνώση της δόξας και της αγάπης του Θεού θα γεμίσουν τη γη. (Ησαΐας 11: 9· Αβακ. 2:14) Όσοι καμφθούν πλήρως στην επιρροή του, θα γεμίσουν οι ίδιοι με το Πνεύμα του Θεού - το πνεύμα της αγάπης. Αυτοί όχι μόνο δεν θα

αποκατασταθούν στην τελειότητα, αλλά θα τους δοθεί η ευκαιρία να ζήσουν για πάντα, μεταξύ των άλλων δισεκατομμυρίων της αποκατεστημένης και ευτυχισμένης ανθρωπότητας. Η τέλεια ανθρώπινη φυλή θα είναι ευτυχισμένη επειδή θα έχουν μάθει ότι ο τρόπος αγάπης είναι ο καλύτερος και ο μονάχα αληθινός τρόπος ζωής.

Ένας προφήτης σαν τον Μωσή

Εδάφια κλειδιά: «ΕΝΑΝ ΠΡΟΦΗΤΗ θα σηκώσει σε σένα ο Κύριος ο Θεός σου, από ανάμεσά σου, από τους αδελφούς σου, όπως εμένα· αυτόν θα ακούτε.» - Δευτ. 18: 15

Επιλεγμένα εδάφια: Δευτ. 18: 15-22

Για να βρούμε έναν Απόστολο που να μιλάει για την εκπλήρωση της προφητείας είναι ένα μεγάλο πλεονέκτημα για τη διασφάλιση έναντι λάθους και αβεβαιότητας. Τέτοια είναι η περίπτωση όταν ο Πέτρος απαγγέλλει τα λόγια του εδαφίου-κλεδί μας και αναγνωρίζει αυτόν τον «Προφήτη» ως τον Ιησού Χριστό. (Πράξεις 3: 20-22) Ο Πέτρος περιγράφει την ομοιότητα αυτού του ερχόμενου προφήτη όχι με τη μορφή της προσωπικότητας ή φύσεως, αλλά σε γενικές γραμμές, με γενικούς όρους θέσεως και έργου. Αυτή τη γενική ομοιότης αναφέρει ο Απόστολος Παύλος όταν δηλώνει ότι οι εμπειρίες του έθνος του Ισραήλ, υπό την ηγεσίαν του Μωσή, ήταν παραδείγματα ή τύποι, για την καθοδήγησιν και την νουθεσίαν εκείνων που θα ζούσαν υπό την ηγεσία του Χριστού. - Α' Κορ. 10: 1-11

Πρέπει πρώτα να σημειώσουμε ότι ο Χριστός είναι ο προφήτης, όμοιος με τον Μωυσή, όπως φαίνεται στο Πάσχα. Ο θεσμός του Πάσχα, που καταγράφεται στην Εξ. 12: 1-28, περιγράφει πώς ο πρωτότοκος του Ισραήλ «θα παραληφθούν» (θα τους παρατρέξει ο εξολοθρευτής δηλαδή) από τη δήλωση του θανατηφόρου λοιμού, και ότι, ως εκ τούτου, σε αυτούς και τους υπολοίπους Ισραηλίτες εδόθη νέα ζωή, απαλλαγμένη από αιγυπτιακή δουλεία. Ο Απόστολος Παύλος προσδιορίζει το μεγαλύτερο αρνί του Πάσχα ως Χριστό. (Α΄ Κορ. 5: 7) Υπενθυμίζουμε ότι το αίμα του σφαγμένου αρνιού του Πάσχα των Ισραηλινών έπρεπε να τοποθετηθεί στις πόρτες και τα υπέρθυρα των σπιτιών τους, ώστε να διατηρηθούν οι ζωές των πρωτότοκων. Έτσι, «λυτρώθηκαν». (Εξ. 13:15) Αυτή ήταν μια μορφή, η απεικόνισις της πραγματικότητας που θα έλθει αργότερα μέσω του πολύτιμου αίματος του Χριστού, της πηγής της πραγματικής λυτρώσεως. (Α΄ Πέτ. 1: 18-20) Το εφαρμοσμένο αίμα του αρνιού διατήρησε τη ζωή του πρωτότοκου και παρείχε στους Ισραηλίτες μια διαφυγή από τη δουλεία, αλλά χρειαζόνταν επίσης δύναμη για το ταξίδι στην έρημο που βρισκόταν μπροστά τους. Σε εκπλήρωση αυτού, ο Ιησούς είπε στους μαθητές του ότι ήταν το αληθινό «ψωμί από τον ουρανό», μια πηγή πνευματικής τροφής για να ενισχύσει τους μαθητές του στο αφιερωμένο ταξίδι τους. - Ιωάννης 6: 27-58

Βλέπουμε επίσης ότι ο Χριστός είναι ο προφήτης, σαν τον Μωυσή, όπως σχετίζεται με την ανάσταση. Μετά την απελευθέρωσή τους, οι Ισραηλίτες κυνηγήθηκαν από τον Φαραώ και τα στρατεύματά του. Αποκλεισμένοι από το να αποδράσουν από τα νερά της

Ερυθράς Θάλασσας, ο Θεός τους έσωσε διαχωρίζοντας τα νερά, έτσι ώστε ο λαός να περπατήσει με ασφάλεια στην απέναντι πλευρά σε στεγνό έδαφος. Ο Φαραώ και ο στρατός του, προσπαθώντας να τους ακολουθήσουν, καταστράφηκαν στα νερά. (Εξ. 14: 1-31) Ο Απόστολος Παύλος λέει ότι οι Ισραηλίτες «βαπτίστηκαν» όλοι «στον Μωυσή με το σύννεφο και τη θάλασσα» και αυτός επίσης διδάσκει ότι το βάπτισμα είναι το έμβλημα τόσο του θανάτου όσο και της ανάστασης. - Α' Κορ. 10: 2· Ρωμ 6: 3 -5

Ο Χριστός είναι ο προφήτης, σαν τον Μωυσή, επίσης όσον αφορά την επίτευξη της ζωής μέσω του νόμου του Θεού. Σε αυτό, η σειρά των εμπειριών του Ισραήλ είναι σημαντική. Μετά το Πάσχα και η απελευθέρωσή τους μέσα από την Ερυθρά Θάλασσα ήλθε κι η παροχή των νόμων του Θεού στο Ισραήλ. Έτσι είναι επίσης με τον μεγαλύτερο προφήτη από τον Μωυσή. Μετά το θάνατο του Ιησού, το μεγαλύτερο αρνί του Πάσχα, για την λύτρωση της ανθρώπινης φυλής, θα πραγματοποιηθεί η επακόλουθη ανάστασις όλης της ανθρωπότητας εκ των νεκρών κατά τη διάρκεια της μεσσιανικής βασιλείας του. Τότε θα έρθει η παροχή του νόμου του Θεού σε όλους τους ανθρώπους. Για το Ισραήλ, το Όρος Σινά ήτο το μέρος όπου η δόξα του Θεού εξέδιδε τους νόμους. Στην μεγαλύτερη εκπλήρωση αυτών, το Όρος Σιών είναι η σκηνή που «υπερέχει ως προς τη δόξα». (Β' Κορ. 3: 7-11) Σύμφωνα με το Μωυσή, ένα έθνος, το Ισραήλ, ελευθερώθηκε από την Αίγυπτο, και οδηγήθηκε στη συνέχεια στο όρος Σινά για να λάβει τους νόμους του Θεού. Κάτω από τον Χριστό, όλα τα έθνη θα ελευθερωθούν από τη δουλεία της αμαρτίας και του

θανάτου και θα οδηγηθούν στο συμβολικό Όρος Σιών, για να λάβουν τους νόμους του αγαπημένου μας Επουράνιου Πατέρα. - Εβρ. 12: 18-24· Ισ. 2: 2, 3

Μάθημα Δύο

Ο Ιησούς του Ναυή οδηγεί το Ισραήλ

Εδάφιο κλειδί: «Και ο Κύριος είπε στον Ιησού: Δες, παρέδωσα στο χέρι σου την Ιεριχώ, και τον βασιλιά της, και τους δυνατούς πολεμιστές.» - Ιησούς του Ναυή 6: 2

Επιλεγμένα εδάφια: Ιησούς του Ναυή 5: 13-15· 6: 1-20

Παρόλο που ορισμένοι μπορεί να αμφισβητήσουν τη δικαιοσύνη του να δοθεί στο Ισραήλ γη που είχε ήδη καταληφθεί από άλλους λαούς και έθνη, πρέπει να εξετάσουμε το θέμα από την άποψη του Θεού. Ο Ψαλμός 24: 1 μας λέει, «Η γη είναι του Κυρίου, και ό, τι υπάρχει σε αυτήν, ο κόσμος και όλοι όσοι ζουν σ' αυτόν». Από αυτό και από άλλα εδάφια, καταλαβαίνουμε ότι ο Θεός έχει το δικαίωμα να κάνει ό,τι θέλει με τη γη. (Ψαλμ. 135: 6) Πολύ νωρίτερα, ο Θεός είχε υποσχεθεί αυτή τη γη στον Αβραάμ και στους απογόνους του. (Γεν. 12: 1-7) Μετά την έξοδο από την Αίγυπτο και το επακόλουθο ταξίδι σαράντα ετών στην

έρημο, οι Ισραηλίτες μπήκαν στη γη της Χαναάν, επιβεβαιώνοντας τη δύναμη του Θεού να εκπληρώσει τις υποσχέσεις του.

Η παράδοσις της γης της Χαναάν στους απογόνους του Αβραάμ ήταν εν μέρει κρίσις για τους αμαρτωλούς Χανααίους. Στην Γένεσιν 15:16 ο Θεός έδωσε ένα χρονικό πλαίσιο για τη μεταβίβαση της γης: «Και στην τέταρτη γενεά θα επιστρέψουν εδώ· επειδή, δεν αναπληρώθηκε ακόμα η ανομία των Αμορραίων.» Αυτή η δήλωσις προσδιορίζει την αμαρτία ως έναν από τους λόγους για τους οποίους ο Θεός αφαίρεσε την γην από τους πρώην κατοίκους της. Αργότερα, καθώς οι Ισραηλίτες πλησίαζαν τα σύνορα της Γης της Επαγγελίας, ο Μωσής τους έδωσε την ίδια εξήγηση. (Δευτ. 9: 4) Ο Αβραάμ δεν κληρονόμησε αμέσως τη γη επειδή δεν ήταν ακόμη καιρός για να πέσει η κρίσις, ούτε υπήρχε επαρκής αριθμός εκ του σπέρματός του για να την κατέχει. Ωστόσο, την κατάλληλη στιγμή ο Θεός παρέδωσε τη γη στον επιλεγμένου λαό του.

Μετά τον θάνατον του Μωσέ, ήλθε η ώρα οι Ισραηλίτες να διασχίσουν τον Ιορδάνη ποταμό και να μπουν στην γην της Επαγγελίας. Ο Θεός επέλεξε τον Ιησού του Ναυή να ηγηθεί αυτής της κατακτήσεως. (Ιησ. 1: 1-4) Ο Κύριος διαβεβαίωσε τον Ιησού με αυτά τα ισχυρά λόγια, τα οποία μπορούμε επίσης να διεκδικήσουμε: «Όπως ήμουν μαζί με τον Μωσέ, θα είμαι και μαζί σου· δεν θα σε αφήσω ούτε θα σε εγκαταλείψω. Να γίνεις ισχυρός και ανδρείος· επειδή, εσύ θα κληροδοτήσεις σε τούτον τον λαό τη γη, που ορκίστηκα στους πατέρες τους να τους δώσω.» - εδάφ. 5,6· Εβρ. 13: 5

Αφού μπήκαν στην Χαναάν, η διαθήκη της περιτομής ανανεώθηκε σύμφωνα με τις οδηγίες του Θεού, αφαιρώντας έτσι τυχόν εναπομείναντα «κατάλοιπα» όνειδους της προηγούμενης δουλείας των Ισραηλινών στην Αίγυπτο. (Ιησ. 5: 2-9) Καθώς ο Ιησούς εστέκετο εμπροσθεν των τειχών της Ιεριχώ, τον πλησίασε ένας άγγελος του Κυρίου, κρατώντας ένα σπαθί στο χέρι του και δηλώνοντας τα λόγια που βρέθηκαν στο εδάφιο-κλειδί μας.

Η κατάληψις της Ιεριχώ επρόκειτο να πραγματοποιηθεί με έναν περίεργο τρόπο. Για έξι ημέρες οι ένοπλοι άνδρες του Ισραήλ έπρεπε να περνούν γύρω-γύρω από την πόλη μία φορά κάθε μέρα. Θα ακολουθούνται από ιερείς που φέρουν την Κιβωτό της Διαθήκης και από άλλους ιερείς που θα παίζουν σάλπιγγες. Την έβδομη ημέρα θα περνούσαν επτά φορές την πόλιν και μετά από έναν μεγάλο ήχο που θα έβγαζαν οι τρομπέτες, θα σηματοδοτούσε ο Ιησούς σε όλους τους λαούς του Ισραήλ να φωνάξουν δυνατά. (Ιησ. 6: 3-21) Απαιτούσε πολλή πίστη εκ μέρους του Ιησού για να εκδώσει τέτοιες οδηγίες και πίστη μεταξύ του λαού του Ισραήλ για να ακολουθήσει ένα τόσο φαινομενικά παράλογο σχέδιο. Παρ' όλα αυτά, «με πίστιν έπεσαν τα τείχη τής Ιεριχώ, αφού κυκλώθηκαν για επτά ημέρες». - Εβρ. 11:30

Καθώς το Ισραήλ ήταν πιστό στον Ιησού του Ναυή, ας είμαστε πιστοί στον αρχηγό μας, τον Χριστό Ιησού, ώστε να μπορούμε να πούμε με τον Απόστολο Παύλο: «Όλα τα μπορώ, διαμέσου τού Χριστού που με ενδυναμώνει.» - Φιλ. 4:13

Μάθημα Τρία

Η δίκαιη βασιλεία του Ιωσία

Εδάφιο κλειδί: «Και πριν απ' αυτόν, βασιλιάς όμοιός του δεν υπήρξε, που επέστρεψε στον Κύριο με όλη του την καρδιά, και με όλη του την ψυχή, και με όλη του τη δύναμη, σύμφωνα με ολόκληρο τον νόμο τού Μουσή· ούτε ύστερα απ' αυτόν σηκώθηκε όμοιός του.» - Β' Βασιλέων 23:25

Επιλεγμένα εδάφια: Β' Βασιλέων 22: 1-20· 23: 1-30

Το σημερινό βασικό στίχο περιγράφει τον Ιωσία, έναν βασιλιά αντίθετου χαρακτήρα σε σχέση με τους δύο προκατόχους του. Ο παππούς του, Μανασσή, διέπραξε τόσο κακό που ο Θεός διεκήρυξε ότι θα παραδώσει την Ιερουσαλήμ και τον Ιούδα στους εχθρούς τους. Ο πατέρας του Ιωσία, ο Αμών, ακολούθησε τις κακές πρακτικές του Μανασσή και δολοφονήθηκε από τους δικούς του υπηρέτες στο παλάτι. (Β' Βασιλέων 21: 1-23) Ως αποτέλεσμα αυτής της πράξης, «και ο λαός τής γης θανάτωσε όλους εκείνους που συνωμότησαν ενάντια στον βασιλιά Αμών· και ο λαός τής γης έκανε αντ' αυτού βασιλιά τον Ιωσία, τον γιο τού βασιλέως». - εδαφ. 24

Το ότι ο Ιωσίας θα γίνει αληθινός υπηρέτης του Θεού, και ένας από τους μεγαλύτερους βασιλείς του

Ιούδα, δεν πρέπει να γίνει κατανοητό ότι συμβαίνει απλώς τυχαία. Παλαιότερα εδίδοντο ονόματα δια να δείξουν τους χαρακτήρες που ήλπιζον οι γονείς. Ο Ιωσίας σημαίνει «ο Ιεχωβά θα υποστηρίξει». Γινόμενος βασιλεύς σε ηλικία οκτώ ετών, είναι λογικό να συμπεράνουμε ότι το θρησκευτικά τεινόμενο αγόρι ευρίσκετο υπό την φροντίδα της μητρός και της γιαγιάς του. (Β' Βασιλέων 22: 1,2) Το όνομα της μητέρας του ήταν Τζεντίνα που σημαίνει «αγαπημένη του Ιεχωβά» και η γιαγιά του ονομάζετο Αδαΐα, που σημαίνει «τιμημένη του Ιεχωβά». Η καθοδήγησις τους πρέπει να βοήθησε στη διαμόρφωση του ορθού χαρακτήρος του Ιωσία. Τα λόγια των Παροιμιών 31: 10-31 κάνουν λόγο για την επιρροή που έχουν οι μητέρες υψηλών ηθών και ορθών χαρακτήρων στα παιδιά και τις οικογένειές τους.

Στο δωδέκατο έτος της βασιλείας του, ο Ιωσίας διέταξε την καταστροφή της ειδωλολατρίας που είχε καθιερωθεί κατά τη διάρκεια της κυριαρχίας του παππού του, του βασιλέως Μανασσή. Ο Μανασσή προωθούσε την ειδωλολατρίαν σε ολόκληρο το βασίλειόν του, έχτιζε ειδωλολατρικούς ναούς, και μάλιστα θυσίαζε έναν από τους γιους του στις φωτιές του ειδωλολατρικού θεού, Molech (Μολώχ). Η καταστροφή αυτών των ειδώλων χρειάστηκε έξι χρόνια για να ολοκληρωθεί. (Β' Χρον. 34: 3-7) Μετά από αυτό, το δέκατο όγδοο έτος της βασιλείας του, ο Ιωσίας έστρεψε την προσοχή του στην επισκευή του ναού. - Β' Χρον. 34: 8· Β' Βασιλ. 22: 3-6

Αυτή η αλληλουχία γεγονότων αποτελεί πρότυπον για τη χριστιανική μας ζωή. Όπως και ο Ιωσίας, πρέπει πρώτα να καθαριστούμε από τον εγωισμό και τα σαρκικά είδωλα της καρδιάς. (Β' Κορ 7: 1· Κολ.

3: 8) Αφού γίνουμε έτσι υπηρέτες της δικαιοσύνης, μπορούμε να προβλέψουμε εις την οικοδόμησιν του αληθινού ναού του Θεού, τον οποίον οι απόστολοι δηλώνουν ότι αποτελείται από τους μαθητές του Χριστού, την Εκκλησίαν. - Α' Κορ. 3: 16,17· Β' Κορ. 6:16· Α' Πετ. 2: 4,5

Η επισκευή του ναού από τον Ιωσία οδήγησε στην ανακάλυψη αρχαίου χειρογράφου. Ήταν ένα αντίγραφο του «βιβλίου του νόμου», είτε πλήρως είτε εν μέρει, το οποίον είχε γράψει ο Μωσής και διέταξε να τοποθετηθεί μέσα στην Κιβωτό της Διαθήκης μαζί με το χρυσό δοχείον της μάννας και του ραβδιού του Ααρών. Όταν ο Ιωσίας ήκουσε δια το περιεχόμενον αυτού του χαμένου βιβλίου, διέρρηξεν τα μιάτια του και ανησυχούσε βαθύτατα, διότι έδειξε τη μελλοντική καταστροφή του βασιλείου του, ως αποτέλεσμα του κακού έκαμαν οι βασιλείς που ήσαν πριν από αυτόν. - Β' Βασιλ. 22: 8-13· Εβρ. 9: 4

Για να επιστρέψει ο λαός στον Θεό τους, ο Ιωσίας επανέφερε το Πάσχα και επανατοποέθεσε τους ιερείς και τους Λευίτες στα καθήκοντά τους στο ναό. (Β' Χρον. 35: 1-19) Αν και το Ισραήλ θα τιμωρηθεί ως έθνος για παραβίαση της συμφωνίας-διαθήκης με τον Θεό, είπαν στον Ιωσία ότι δεν θα συμβεί αυτό όσο ήταν ζωντανός. Με αγάπη ο Θεός είπε, «δες, λοιπόν, εγώ θα σε συνάξω στους πατέρες σου, και θα συναχθείς στον τάφο σου με ειρήνη· και τα μάτια σου δεν θα δουν όλα τα κακά, που εγώ θα φέρω επάνω σ' αυτόν τον τόπο». - Β' Βασιλέων 22:20

Ο Ηλίας αντιμετωπίζει τον Αχαάβ

Εδάφιο κλειδί: «Και εκείνος είπε: Δεν διαταράζω εγώ τον Ισραήλ, αλλά εσύ, και η οικογένεια του πατέρα σου· επειδή, εσείς εγκαταλείψατε τις εντολές του Κυρίου, και πήγες πίσω από τους Βααλείμ.» - Α' Βασιλέων 18:18

Επιλεγμένο εδάφιο: Α' Βασιλέων 18: 1-40

Η διακοκία του Ηλία στο Ισραήλ ξεκίνησε σε μια τόσο κρίσιμη στιγμήν. Το έθνος χωρίστηκε σε δύο μέρη: το βασίλειον των δύο φυλών του Ιούδα και το βασίλειον του Ισραήλ των δέκα φυλών. Στον θρόνον του τελευταίου κάθισε ο βασιλεύς Αχαάβ, αλλά επηρεάστηκε σε μεγάλο βαθμό από τη σύζυγό του, την Ιεζάβελ, μια πρώην Φοινικιά πριγκίπισσα. (Α' Βασιλέων 16:31) Ως αποτέλεσμα της επιρροής της, η λατρεία του Βαάλ, του αρχηγού θεού των Φοίνικων, εξαπλώθηκε γρήγορα στους Ισραηλίτες. Λόγω αυτής της ειδωλολατρίας, ο Θεός αποφάσισε να επιφέρει ξηρασία στη γη ως τιμωρία για το Ισραήλ. — Α' Βασιλέων 16: 30-33· 17: 1

Ο Θεός ταιριάζει υπέροχα τους ανθρώπους - και σε αυτήν την περίπτωση, τον Ηλία— με το έργο που σχεδιάζει για αυτούς. Η δήλωση του Ηλία για την πείνα εκ μέρους του Θεού ήταν μια τολμηρή πρόκληση για τον Αχαάβ. Ο Βα'αλ ήταν ένας ειδωλολατρικός θεός

υπεύθυνος για βροχή, βροντή, αστραπή και δροσιά. Όταν ο Ηλίας ανακοίνωσε την ξηρασία, όχι μόνο αμφισβήτησε τον Βάαλ, αλλά και τον βασιλέα Αχαάβ, τη σύζυγό του Ιεζάβελ, τους ιερείς τους και τον λαό του Ισραήλ.

Στο τρίτο έτος της πείνας, ο Θεός είπε στον Ηλία να αντιμετωπίσει τον Αχαάβ. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, ο βασιλιάς είχε αναγνωρίσει ότι η πείνα ήταν η τιμωρία του Θεού, αλλά εξακολουθούσε να κινείται μεταξύ του σωστού και του λάθους. Ήταν καθήκον του Ηλία να δουν ο βασιλιάς και όλοι οι άνθρωποι τους κακούς τρόπους τους και να τους αναγκάσει να επιστρέψουν στον Θεό με όλη τους την καρδιά. - Α' Βασιλέων 18: 1-16

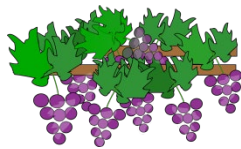
Όταν συναντήθηκαν, ο Αχαάβ ρώτησε τον Ηλία, «Είσαι αυτός που ενοχλεί το Ισραήλ;» (εδάφ. 17) Η απάντησις του Ηλία, που ευρίσκεται στο εδάφιο-κλειδί μας, μετέθεσε σωστά την ευθύνη πίσω στον Αχαάβ και στον κυβερνώντα οίκο. Αυτό που ακολούθησε είναι ένα από τα πιο δραματικά γεγονότα που έχουν καταγραφεί στη Αγία Γραφή, μια πρόκληση που βάζει τον Θεόν του Ισραήλ να αντιπαρατεθεί με τον Βάαλ, τον θεόν της Φοινικίας και της Χαναάν.

Σε αυτήν την πρόκληση, ο Ηλίας ήταν αντιπρόσωπος του Ιεχωβά, και τετρακόσιοι πενήντα από τους ιερείς της βασίλισσας Ιεζάβελ ήταν οι εκπρόσωποι του Βα'αλ (ή Βάα). Κατασκευάστηκαν δύο βωμοί και δύο ταύροι επιλέχθηκαν από τους προφήτες του Βάαλ. Ένας ταύρος έπρεπε να τοποθετηθεί σε κάθε βωμό για να θυσιάζεται στους δύο θεούς. Όποιος θεός θα απαντούσε καταναλώνοντας τη θυσία με φωτιά, θα οριζόταν ο αληθινός Θεός. Η πρότασος ήταν τόσο

δίκαιη που οι προφήτες του Βάαλ δεν μπορούσαν να την αρνηθούν. (εδάφ. 22-24) Πριν ξεκινήσει η δομιασία, ο Ηλίας μίλησε στους Ισραηλίτες, όπως ένας απογοητευμένος πατέρας με το παιδί του: «Μέχρι τότε χωλαίνετε ανάμεσα σε δύο φρονήματα; Αν ο Κύριος είναι Θεός, ακολουθείτε αυτόν· αλλά, αν ο Βάαλ, ακολουθείτε τούτον.» - εδάφ. 21

Το αποτέλεσμα ήταν μονόπλευρο, όπως φαίνεται στα εδάφια 25-38 του μαθήματος μας. Οι κακοί προφήτες επεκαλέστησαν τον Βάαλ να βάλει φωτιά στο ταύρο τους, αλλά τίποτα δεν συνέβη. Μετά την αποτυχία τους, ο Ηλίας πήρε δώδεκα μεγάλους λίθους από τον βωμό του Ιεχωβά που είχε προηγουμένως καταρρεύσει, και έκτισε ένα νέο βωμό, πάνω στον οποίο έβαλε τον ταύρο του. Έσκαψε ένα χαντάκι γύρω του και διέταξε να χυθεί νερό σε ολόκληρο το βωμό τρεις φορές, γεμίζοντας το χαντάκι. Μετά ο Ηλίας επεκαλέσθη το όνομα του Ιεχωβά να δείξει στους ανθρώπους ότι ήταν ο μόνος αληθινός Θεός. Αμέσως ο ταύρος, το ξύλο, οι πέτρες και το νερό καταναλώθηκαν από φωτιά από ψηλά.

Πόσο ευλογημένο είναι να γνωρίζουμε ότι ο Ιεχωβά ο «αληθινός Θεός, είναι ζωντανός Θεός». (Ιερ. 10:10) Ανυπομονούμε για τη στιγμή που όλοι θα το αναγνωρίσουν αυτό και όπως είπε ο Απόστολος Παύλος «και πώς επιστρέψατε στον Θεό από τα είδωλα, για να δουλεύετε έναν Θεό ζωντανό και αληθινό». - Α' Θεσ. 1: 9

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΙΠΝΟ

Η κατάλληλη ημερομηνία για την παρατήρηση του Μνημείου του Ιησού είναι μετά το ηλιοβασίλεμα την Παρασκευή 26 Μαρτίου.

